

IN COMMEMORATIONE OMNIUM ANIMARUM

Dreves, Analecta hymnica medii aevi 54, 312-313

Dies irae, dies illa
solvat saeculum in favilla
teste David cum Sibylla.

Quantus tremor est futurus,
quando iudex est venturus,
cuncta stricte discussurus!

Tuba mirum spargens sonum
per sepulchra regionum
coget omnes ante thronum.

Mors stupebit et natura
cum resurget creatura
iudicanti responsura.

Liber scriptus proferetur,
in quo totum continetur,
unde mundus iudicetur.

Iudex ergo cum sedebit,
quidquid latet, apparebit,
nil inultum remanebit.

Quid sum miser tunc dicturus,
quem patronum rogaturus,
cum vix iustus sit securus?

Rex tremende maiestatis,
qui salvandos salvas gratis,
salva me, fons pietatis!

Recordare, Iesu pie,
quod sum causa tuae viae,
ne me perdas illa die!

Querens me sedisti lassus,
redemisti crucem passus,
tantus labor non sit cassus!

Iuste iudex ultionis,
donum fac remissionis
ante diem rationis!

Ingemisco tamquam reus,
culpa rubet vultus meus,
supplicanti parce, Deus!

Qui Mariam absolvisti
et latronem redemisti,
michi quoque spem dedisti.

Praesces mee non sunt digne,

sed
ne p
Inte
et s
sta
Con
fla
voc
Orc
cor
ger
Lac
qui
iu
hu

sed tu, bonus, fac benigne,
ne perenni cremer igne!

Inter oves locum presta
et a hoedis me sequestra,
statuens in parte dextra.

Confutatis maledictis,
flammis acribus addictis
voca me cum benedictis!

Oro supplex et acclinis,
cor contritum quasi cinis,
gere curam mei finis!

Lacrimosa dies illa,
qua resurget ex favilla
iudicandus homo reus,
huic ergo parce, Deus!

Pie Iesu domine,
dona eis requiem!